

PRÒLEG

10.004 km és la distància que separa Barcelona de l'Índia.

És la distància que el meu pare i la meva mare van haver de recórrer per trobar-me...

I se'm fa estrany, molt estrany, perquè no sé si és casualitat, però... deu són els mesos que tenia quan em van adjudicar, és a dir, quan ja no hi havia volta de full, aquella seria la meva nova família. I quatre... són els mesos que tenia quan la meva mare biològica em va deixar a l'orfenat per pròpies raons. Deu i quatre...? Però, i si dic deu mil quatre? Això no són els quilòmetres que hi havia entre el meu país natal i el meu país vital...?

Pensareu: aquesta nena es devia deixar un tros de seny allà a l'Orient... Pot ser, però arriba un punt que penses que passen coses que són producte de la casualitat, però n'hi ha d'altres que et fan pensar que no és possible, i que és fruit de que hi ha coses que estan predestinades.

Que a mi m'havia de tocar aquesta vida i que no en podia ser una altra. Que a mi m'havia de tocar aquest germà que tinc, que és el mateix insuportable pel qual mataria i em deixaria matar per ell. Que ha estat un model exemplar perfecte a seguir i que ell, en consideració, és el que millor em sap empipar. A l'hora de la veritat, però, si algú em molesta, ell és el primer en saltar-li a la jugular. M'havien de tocar aquests pares pesats que per ells nedaria pels set mars i aniria a peu coix per tots els deserts en qüestió de zero coma i, potser, també exageren el paper de protecció; però a l'hora de la veritat, l'instint de protecció em fa sentir la persona més

segura del món. M'havien de tocar tots aquests oncles i tietes tan bromistes, que tot s'ho prenen amb humor i que tothom es fica amb tothom, però que a l'hora de la veritat, anem tots a la una i ningú es queda mai enrere. M'havien de tocar tots aquests cosins que prediquen amb l'exemple dels pares, però que a l'hora de la veritat, fem pinya i preparem la festa grossa. M'havien de tocar aquests quatre avis que ho donarien tot per la descendència i que ens han ensenyat tot el que saben. Havia de conèixer diverses persones i havia de trobar aquell tresor que denomino amistat. M'havia de tocar trobar aquestes persones que a dia d'avui són amics. M'havia de tocar aprendre i caure i recaure i, gràcies a totes aquestes persones, fer honor a la meva resiliència. Em toquen fer moltes coses i viure grans moments i consumir-me de detalls, però em toca viure-ho al costat dels que han fet de casa seva una llar per a mi.

COMENÇAR AMB UN BON FINAL

El pare era periodista d'una cadena de televisió summament famosa i la mare era infermera a l'hospital de la meva ciutat.

Jo era un xaval qualsevol: estava envoltat de bons amics, tenia una germana gran, amb la qual sempre ens hem portat un any i mig, es diu Carla i és pesada com ella sola. Jo era un bon estudiant, ja que a casa eren una mica estrictes i tenia una novia que estava a punt de trencar amb mi. Tenia una vida normal com la d'un adolescent de setze anys.

I em trobo aquí, davant la Clàudia que diu que vol parlar amb mi. Doncs res, la passo a buscar a classes de ball i anem al parc amb la meva gossa Tula. Total que la Clàudia sospira, tanca els ulls i em convida a seure en un banc al costat d'ella:

—Escolta Marc, cal parlar...

M'assec al seu costat imaginant ja el tema que es tractarà avui a la conversa. La Clàudia em mira i em diu:

—Això no funciona i ho saps, portem quatre mesos sortint i ja no és el mateix. Jo no vull fer-te mal, ni vull que me'n facis tu a mi. A més a més vénen ja les vacances, tu te'n vas un mes i mig a l'Índia i jo me'n vaig al poble a passar l'estiu. No podem quedar i... una relació així no pot rutllar i encara menys estant com estem nosaltres. Jo t'estimava i segueixo fent-ho però no de la mateixa manera. No sé... amb el temps... qui sap? Crec que ara no ens estimem de la manera que ha de ser per mantenir una relació amorosa. Però..., eh! Podem ser amics, ets un tio legal i no vull acabar malament. Què me'n dius al respecte?

Tanco els ulls... No m'ha fet mal, és a dir, no tant com m'esperava... És llavors quan m'adono que la Clàudia està fent el millor per als dos. I jo responc:

—Hi estic totalment d'acord, ha estat un honor estar amb tu i ja saps que tot el que hem viscut ja sigui com a amics o com una cosa més, no ens ho treu ningú. Crec que ens mereixem un temps i ja es veurà, potser després de l'estiu ens hem trobat a faltar i volem tornar-ho a intentar o no sé, potser ens adonem que estem fets per ser només amics.

La Clàudia somriu i em fa un petó a la galta. M'aixeco i em toca els cabells passant la mà pel meu cap. S'aixeca i caminem fins a la porta del parc. Ens fem dos petons i una abraçada.

Marxo cap a casa amb la meva gossa. En arribar, truco a l'Oriol, el meu millor amic, i li ho explico. Ell m'escolta atentament:

—Tio, que la Clàudia m'ha deixat, però no sé..., esperava que em fes més mal, que m'enfonsaria i això... i al contrari, crec que és el millor que podia passar.

—I tant Marc, xaval, jo també creia que havíeu de deixar-ho. No sé... semblava que estàveu com per estar amb algú, tot i que al principi estàveu els dos molt enxampats, ha durat poc, no sé..., crec també que era el millor... Però escolta, estàs bé? Si necessites alguna cosa, ja saps marieta, em tens per a tot.

Ric. L'Oriol sempre ho aconsegueix, em tracta d'efeminat i simplement amb això em treu una riallada.

—Estic bé papallona, gràcies per tot, ens veiem demà, no?

—Sí, vam quedar a la tarda i després véns a dormir a casa?

—Aquest és el pla més o menys, Uri, demà ens veiem a l'escola però més o menys a les cinc a la Plaça del Rellotge.

—Guai, fins demà, m'obres per xat i parlem, d'acord?

—D'acord, fins ara.

Penjo, me'n vaig a la dutxa, em poso el pijama i ajudo a la mare a fer el sopar.

Parlo una estona per xat amb els meus amics i vaig a sopar.

TRANQUIL·LITAT PATERNA

Durant el sopar, parlem els quatre:

—Amor meu, com t'ha anat el dia avui? —li pregunta la mare al pare.

—Bé, cuca, i a vosaltres? —s'interessa ell.

—Bé! Escolta Jordi, dóna'm la sal! —li diu de nou la mare al pare.

—Té, Laura —li diu el pare a la mare passant-li el saler.

—He fet un examen de filosofia i m'han posat un 8,7.
—diu la Carla.

Li xoco la mà i li dic:

—Gran!

Riu i em diu:

—I tu què, capgròs? Com et va l'escola?

—Bé, de moment no m'han donat cap nota final, però jo crec que m'anirà força bé, demà em donen notes ja. A tu també, no?

—És clar! Demà és l'últim dia de curs, aquest examen de tall era l'última nota que ens quedava per saber, de seguida sabré la final i... en una setmana estem volant cap a l'Índia.

—D'això volia parlar jo, família. —diu el pare interrompent la conversa fraternal.

—Parla, pare. —diu la Carla.

—A veure, avui és dijous, demà l'últim dia de cole i el dissabte a les sis hem de sortir de casa perquè a les set en punt, anem tots quatre a l'hospital pel tema vacunes, medicines i coses d'aquestes.

Tots hi estem d'acord. Acabem de sopar i recollim coordinadament la vaixella.

Els meus pares miren una estona la tele al pis de sota, la Carla escolta música a la seva habitació i xateja i jo... doncs jo estic molt cansat i decideixo posar-me a dormir. Però després entra el pare i em diu:

—Tens molta son, campió?

—Bé, una mica, volies alguna cosa...?

—No, és igual... Tot bé, fill?

—Sí... Però va, explica'm el que em volies explicar...

—N'estàs segur...?

—T'escolto —li dic incorporant-me una mica.

Ell s'asseu a la vora del meu llit i jo col·loco el coixí contra la capçalera del llit per recolzar-m'hi i escoltar-lo millor.

—No ho sé, fill, últimament t'he vist molt estressat... Ja saps que la teva mare i jo hem estat una mica estrictes amb els vostres estudis —tant amb els teus com amb els de la teva germana. Tu coneixes les prioritats que tenim la mare i jo i ja saps que no les compartim totes, com és normal, perquè el contrari seria estrany. Però els valors i les prioritats bàsiques, sempre les hem tingut molt clares i coincidim tots dos. Primer de tot, la salut i el benestar, l'entorn en què us moveu i després els estudis. Però, fill saps...? —diu ell, fent una breu pausa.

Obro els ulls mostrant interès pel que m'explica i intrigat pel que em dirà.

—Bé... abans les coses no eren així. El meu pare, el teu avi, volia que jo fos metge, volia que estudiés medicina, tot i la meva insistència per endinsar-me en el periodisme; deia que els periodistes només escrivien als diaris i a sobre les notícies que ens donaven, les redactaven a la seva manera, no mostraven tota la realitat, posava l'exemple de la cara oculta de la Lluna, deia que els periodistes, ens ocultaven bona part de la informació.

Jo insistia a perseguir el meu somni de ser periodista i ell em tenia prohibit fer coses relacionades amb aquest ofici... Però jo, segons ell, podria haver tingut molts diners i "tenir èxit" i segons em deia jo vaig decidir "fracassar". Pel meu pare, jo sóc un fracassat a nivell laboral i fins i tot encara li fa mal que jo decidís no seguir el seu consell, però pel que fa a mi, arribar a ser el que sóc, és a dir, un periodista reconegut, ha estat l'èxit de la meua vida. No buscava diners, buscava felicitat. No pots fer un treball amb el que es guanyi diners però que no t'agradi. Si guanyes diners en un ofici és perquè ho fas bé, perquè t'agrada. Jo encara que hagués estat metge, no seria feliç, aniria sense ganes a treballar, no rendiria i no guanyaria. En canvi de periodista, faig el que m'apassiona, guanyo diners, és cert, però això no és el que m'importa. Si en guanyo és perquè faig bé la meua feina, l'important és gastar la vida en allò que t'agrada i no en el que els altres volen que t'agradi. Perquè de vida, només n'hi ha una... Cal aprofitar-la amb allò que només de pensar-hi, ja se t'il·lumina la mirada... —diu el pare amb la cara il·luminada en dir això.

El pare nota el meu cansament i em diu despenitentment-me els cabells com em fa sovint:

—Va, xaval, a dormir. Bona nit, campió, descansa.

M'adormo pensant en les paraules del pare. Té raó i m'agrada la seva forma de pensar. M'agrada que em doni la possibilitat d'escollir el meu futur. Que cedeixi al fet que tingui els meus somnis i no que jo hagi de complir els seus. M'agrada tenir aquest suport paternal.

Se'm fa estrany parlar del meu futur, però com diu sempre la gent gran: la vida, són quatre dies i tres d'ells

els malgastes: un estant malament, un altre recuperant-te,
un altre pensant en què fer i finalment, t'arriba el quart
dia i se t'ha fet curt.

Passa com un sospir. Com un obrir i tancar d'ulls...
però sense el "com".